

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
 в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
 на пів року 8 кор., на чверть року
 4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
 в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
 року 4 карб.
 в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
 на пів року 16 фр.
**Передплата на „Буковину“ разом із
 тижневником „Руска Рада“**
 на цілий рік 18 кор. (вгл. 9 рублів або 34 фр.)
 а на пів року 9 кор., вгл. 4.50 р., або 17 фр.
Поодинокі числа 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кожної середи, п'ятниці і неділі.

Редакція, адміністрація і експедиція
 „Буковини“
 в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
 Ч. телефону 176.
 Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.
Оголошення приймає ся по 20 сот. від
 стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки.
 При частійших замовленнях відповідний рабат.
 Рекламувати неопечатані вільні від порта.
 Рукописи звертає редакція лише за попе-
 редним застереженням і залученем належи-
 тости поштової.
 В справах редакційних можна устно по-
 ровнувати ся що дня від 9—10 рано і 2—3
 по пол. крім неділі і свят.

На овиді сучасної хвилі.

(Поляки і конституція. — Променада галицьких гра-
 фів. — Учителі політикують. — „Der Weg“).

Конституція — се безперечно дуже велика річ. Велика і блаженна. Море людської крові потекло вже, щоб на румовищах абсолютизму завести конституційний лад. От і тепер, кільки то жертв пожеж сам привид конституції в Росії?... А однак — буває і таке, що конституцію можна звести також до дуже мінімальних границь. Лише треба вміти повести се діло делікатно а спритно і хитро. Майстрами в тій свого рода внутрішній дипломатії є панове Поляки в Галичині. От хочби і останній, не надто впрочім і характеристичний примір. Міністер Кляйн відповідав оноді в палаті послів на численні інтерпеляції послів, внесені по причині партійного поведєня галицьких судів при нагоді останніх виборів до парламенту. Сю відповідь варту би, йдучи за прикладом французьких парламентарних звичаїв, оголосити афішами по всіх улицах всіх австрійських міст — очевидно з відповідним коментарем, який для нас не був би нічим новим, але для деяких австрійських країв все таки був би в дечім навіть дуже цікавий. Справа представляє ся так: пайвні (sit venia verbo) панове інтерпелянти подають п. міністрови численні факти, що галицькі судії, кермуючись політичними мотивами, дуже часто надуживали своєї судейської власті в користь шляхотських кандидатів а проти всего останнього населєня краю. Донєсеня про паньські шахрайства виборчі остають в Галичині без відповіді, противно проти тих урядників судових, які не роблять ріжниць між гербовими і негербовими виборчими гієнами, виводить ся дисциплінарні сїдства і т. д. Не мало подібних фактів наводять п. послы у своїх інтерпеляціях і жадають, щоб винних покарано і поучено претім галицькі суди, що судівництво з політичною адміністрацією не повинно становити одної хочби і „моральної“ єдності в конституційній державі. Щож далі дїєть ся? Очевидно — най нам се в грїхи не числєть ся — дїєть ся досить недотєнна комєдія. Пан міністер, який не може знати, що в Галичині чувати, — телефонє до п. Тхожницького у Львові, щоб сей сам о собі і о своїх людях, за яких відповідає, — поінформував його, бо він мусить виготовити прєдєс якусь відповідь на інтерпеляції. Пан Тхожницькі не дурний і ані йому снить ся відтелефонувати, що справді дїють ся в його районі каригідні вчинки. Він же ж мусить відповісти, що у него всьо в порядку.
 Поодинокі закиди він готов впрочім сам розглянути. І так вже всьо в порядку. Пан міністер відпо-

відає послам, хвалить п. Тхожницького і заявляє ще, — так, як би се хто небудь оспорював, що якраз се є і найвише благо конституції, коли судівництво є відділене від адміністрації і має вільну руку. „Коло Польське“ плєцє в долоні, п. Трильовенкі домагаєсь отворєня дискусії над відновієню міністрів, але влєрикально-шляхотєска більшість противить ся сєму і палата переходить до слїдуєчої точки дневного порядку. Далі стже шляхотєскі гієни можуть ігнорувати строгі карні постанови при новій виборчій ординації, бо в найгіршій разі, подібна комєдія з інтерпеляціями і з відповідями на них може ще повторить ся і то не раз, але сто разів, а винувникам нічого не станєсь, — дарма, що при тїм упадає в народі все довіре до закона і до його виконавців. Так вміють вести свій інтерєс панове Поляки. Міністер, хоч би такий лїбе ральний і найвишої пошани достойний, як п. Кляйн, — є неповинною куклою в їх руках. А коли так оно вже може бути, то нам не лишаєть ся вже нічого иншого, як лиш дивуватись, чому російський цар так дуже лякаєть ся конституційного опиря? Та-ж взяти б собі кїльких галицьких польських шляхтичів з видїлів повітових — і всьо пішло-б дуже гарно...
 Як є однак так є, а прєдєс і в таких обставинах? що за богато — то все таки за богато. Так що найменше можна собі подумати, коли прочитаєть ся в 342 ч. „Kurjer-a Lwow-sk-ogo“ таке сензацийне допєсєне:
 „Рівночасно, а може ще і прєд реконструкцією кабінєту із сторони нїмєцкїх та чєскїх, — прїйде до зміни міністра для Галичинї. Уступєне гр. Войцєха Дзєдушицкєго можна вже тепер вважати майже певним. Пан Абрагамович і консервативні мєнери в краю не є вдоволені з дїяльности Дзєдушицкєго, бо сєй мало інформєє їх о намірах правитєльства і вїє за мало видїєву на теперішній кабінєт. Наслїдником гр. Дзєдушицкєго мав би стати Др. М. Бобжиньскї. Пан Бобжиньскї мав стати прєсєсом „Колє“, коли однак вибрано нїм Абрагамовича, він вже держав ся в резерві і не прїнимав ніякої почєсти в „Колї“, яка могла б завестїюувати його незалежність.
 На прєсєсуру в Колї і на спадщину по Дзєдушицкїм мав і має апєтит п. Ст. Гломбїньскї і відєс йде його тактика і його промова бюджетова зглядом Русинів, держана в умїркованім тонї.
 Дєсїгнованє Бобжиньского на міністра для Галичинї має бути задецидованє. Рівночасно плянуєть ся усунєнє галицького намїстника гр. Потоцкєго, який за сїльно скомпромїтував ся виборами. Намїстником став би в такім разі гр. Ста-

ніслав Бадєнї, теперішній маршалок краєвий. Маршалком знова став би гр. Здзїслав Тарновскї“
 Аж страшно стає чоловікови, коли читає про таку велику променаду польсьєх графів та ексцєлєнцій. Та покищо не знати ще, кїлькє в тїм всїм правди. На всякий спосіб можна лише зазначити, що заміна гр. Войцєха на ексцєлєнцію Бобжиньского, славного оборонця всякєго історично-польского обєкуррантизму (коли Б. був ще віцєпрєзидентом галицької Ради шкільної) — для Русинів не була б ніяким спеціальним щастєм. Безперечно із української точки погляду, симпатичніша була б заміна гр. Потоцкєго на гр. Ст. Бадєнього. Дух Потоцкєго остав би однак в краю далі в особі гр. Здзїслава Тарновского, коли б його справді надїлено почєстю і впливом краєвого маршалка.
 *
 І „Slowo Polskie“ займаєть ся буковинською Русєю. Його корєспондєнт прочитав нашу нотатку протє, як мало наших учєників зголосилось в тїм році до наших гімназій і сєйчас винисав величєзну вступну статю, в якій сконстатував, що се вже давно звїсний факт, що наші учєтелі, мовляв, нічого в школі не вчать, а тільки політикують... І хоч сєго автор цілком виразно не говорить, але все можна дочитатись в тїй статї і до недомовленого автором висновку, що мовляв, галицька управа дє-дє-дє... Там учєтелі вчать, а до політики їм засї. Скажємо на се, шановному корєспондєнтови „Polsk-ogo Slow-a“: так, у нас справді інакше як в Галичинї! Що ми від учєтелів наших жадаємо прєдєвєсім науки в школі, — то, коли о тїм не знав пан корєспондєнт з иньших жєрєл і нагод, — повинєн був прєконатись о тїм якраз із тої нашої нотатки, на підставі котрої доглунав ся до таких глуних курїозів. А що ми жадаємо поза тїм від наших п. учєтелів і громадської праці у всїх напрямках народного житя і не берємо сєго за злє також нїмєцким, румуньским і польским учєтелям на Буковинї, навпаки тїшимо ся також і сєю частиною учєтєльської дїяльности, — се ми тут, в противєствї до галицьких, шляхотєских порядків, робимо тому, бо і п. учєтелів вважємо людьми і повноправними громадянами, а не худобою і до голодованя прїзначєними паньскими слугами, так як се дїєть ся в Галичинї, під славним шляхотєско польсьєким рєжимом. Зрозумів тепєр вже всьо, вшепольський мозок?
 *
 Появив ся на Буковинї новий політичний тижневник: „Der Weg“. В першїм числї находимо між иньшим статю протє союз буковиньских послів в дер-

Анна А.
Хоч снять ся ще ласкаві сні...
 Часом здаєть ся... добрий Боже!...
 Весєлє гилля пнєтє ся до вікон,
 Всьміхаєсь сонєчкє до мєнє...
 Та всьо се мрія, всьо се сон.
 В душі, — аж чую, — осїнь жовкєє,
 Хоч снять ся ще ласкаві сні...
 Ще бєть ся сєрдє... в мить замовкєє,
 Розвїють ся всї спомини...
 А горє тим, що як листки осїнні,
 Іноєми стурбованї, — живуть...
 Хоч їм вже вкрали всю надїю,
 Вони, щоб далі йти, — ідуть...

Іван Підгорєнко.

КОНФЛІКТ.

Молодий студєнт лагодив ся на комерє. На комерєї має бути богато його знакомих. Між ними будуть три панни, з якими він в рядї-годи прєписував ся: Олена, Анна і Туня. Всї они гарні. Коли бачать сьєгодня яку і з нею поговорить, то так за нею потїм довший час і мріє; зїйде ся з другою, так ся випирає з його сєрдця прєшу, а трєта обї попередні. Всї три они з лїпших родич, Анна до того ще з досить богатої. Досє він стрїчав ся з ними поодинокє, отже кожда з них думала, що лише вона йому

до сєрдця прїросла. Сьєгодня мають бути всї три на сьвятєчнім комерєї... І щож йому робити? Сьєгодня треба рішити ся, чи Олена, чи Анна, чи Туня...
 Прикра ситуація... думав. Хто ловить три птахи нараз, не зловить ні одної. Сьєгоднішний вєчєр може з него, богатоєго, зробити великого бїдака. Треба рішитись на одну, щоб не втеряти всї три.
 Олена... гарна дївчина, з попівского роду, певно і не без грєйцєра... А так прїманчиво з ним говорить... Послїдним разом сказала: до побачєня на 13... Отєс сьєгодні той фєтальний тринадцятий... Нєщасливє число!
 Анна... богачка... 50 тисєч... і гарна... є! чоловік мусить бути практичний..., а ще й гарна. Коли краса є, коли гроші до краси чє прилучать ся, тоді та краса покраснає, єй Богу... Можна би собі відтак поїхати до Відня... до Венеції...
 Туня гарна також... дуже любєнька... не говорить, лиш щєбєчє... Розмовляєш з нею, то начє музика наслухєш ся... Чоловік мусить бути трохи ідєальний, навїть не трохи, але богато!... Правда, правда... але 50 тисєч... що з ними зробити?... Шкода... Відєнь... Париж... Венеція... Слїд бути ідєальним, але і практичним... Отже треба найти би золоту сєрєдину між свми обома: сє сєрєдина прємавляє за прєшою, Оленою.
 Але й шкода Анни... аж 50 тисєч... не мєньшє шкода Туні, бо дуже ідєальна людина... Гарнєнька собі, молодєнька як квітєчка, що лише розцвєтєє ся... Годї рішити ся... Хай судьба йому покажє дорогу... Зібрав ся і пішов. „Як будє — так будє“... думав.
 В садї повно гостий. Панив, пань, мушци, як у якім квітєнику. Розглядає ся, дивить ся скрізь... нема ні Олєни, ні Анни, ні Туні...
 Може не прїйде ні одна, оттоді було би і най-

лїпше. Таким робом ухилив ся-б від немилєго конфлїкту...
 Входить Анна з родичами.
 — Добрий вєчєр, добрий вєчєр... я гадав, що паньство вже не прїйдуть.
 — Якї маєє гарні рожї, панно Анно... Дєж ви їх нарвали?
 — В сєбє дома, сї два букєти дістала тут... Ось і вам одну рожу, затичтє собі...
 Він сїдає коло її родичів і розговорює ся з нею. Добре було би, думає, аби вже ні одна не прїйшла... В садї така глєта, що нема де й рухнутись. Накурили, повно диму і дихати тяжкє.
 — Прєшу пань, піти на льожу, — залунав глєс аранжєра комерєу.
 — Ідємо отже в льожу, — кажє мати Анни.
 — Ви лишаєтьєсь тут, пане?...
 — Та мушу, панї добродїйко, бо в льожєх ніхто з мушци не сїдять...
 — А так... поки що... до побачєня...
 І пішли в льожу. Дуже радо був би з і він ними пішов, та годї було, а по другє, вони його майже не прєсила, а впихати ся не хотїв.
 По довшїм часї деякі гостї віддалились і в садї стало бїльшє вільного мїсця. З'являєть ся в садї Туня зі своїми рідними; вони не йдуть вже в льожу, в яких тепєр сїдять то тут то там при панях і паннах мушцини. Родичі Туні і вона сама сїдають низкє, близькє таки коло него.
 Наш студєнт витаєть ся з ними і прилучєє ся до їх товариства. З панною Тунею говорить довший чєс. Вона своєю появою його фєрмально зачарувала. Гарно убрана, затикана чєрвоною рожєю, щєбєчє до него таким любим глєсєчкєм, що слухаєш, і не наслухаш ся. Тобї здає ся, що то злєтїв з дуга соло-

жавній Раді і класифікацію поодиноких національних репрезентацій в тім союзі. Про наших послів читаємо там, що вони о краєві справи хіба не будуть дбати, бо вважають себе лише експозитурою галицького „українського клубу“ в парламенті. Не лиш нам, але здається всім відомо, що якраз наші послы, от хочби і в останній сесії, пильнували справ нашого краю вельми дбало і старанно. Так все було і так все буде. А далі — коли вільно пр. німецьким послам вступати до німецьких позабуквинських організацій в парламенті, то хіба вільно се зробити і нашим послам. Так отже всьо філософоване нового органу на сю тему є лиш звичайною блягою і інсинуацією. Проти сего ми впрочім нічо не маємо і як нам треба робити, про се не будемо радитись редакції „Weg-y“. Давно нам лише, чому при тім всім так розскричалось нове отсе видавництво, що такого серйозного органу як „Der Weg“ ще не було на Буковині? Ми такі бляги вже читали давно в деяких буковинських „органнах“...

З Ради державної.

Таке отже дня 24. с. м. о годині семій вечером попрахав президент др. Вайсєрхнер палату послів солодкою для вибранців долі але менче солодкою для податників — заявою, що про найближше (осіннє) засідання палати повідомить послів писемно. Ся формальність коштувати ме 750.000 корон!

Варта однак заплатити тих кільксот корон, думає собі барон Бек, бо можна тепер бути в дечім оптимістом. Оптимістом заявив себе барон Бек в палаті панів і то зглядом національної квестії в Австрії. Здається ся йому, що ситуація політична тепер більш, як колинебудь вперед, надається до веселого погляду на національне питанє. Народи хочуть спокою, — каже барон Бек. Очевидно так воно справді є, але деякі народи не будуть спокійні, як довго бачити муть на своїм карці мотуз, яким його сусіди задавити хочуть. Щоб сї негали здоймити, треба поза оптимізмом приложити ще й поважні свої заходи в цілі національного спокою.

(Засідання палати послів з дня 24. с. м.).

В середу на засіданню палати панів перед приступленєм до дневного порядку президент кн. Віндіш Грец повідомив палату, що президія, бажаючи, щоб палата інтензивно і правильно працювала, предложила президентови міністрів завести сталі засідання палати панів перед Новим роком, перед Великодними святами і перед великими феріями. Також поставила президія внесенє, щоб правительство деякі предложєня (реформу карного і цивільного закона і інші проекти заповіджені в престольній бе сїді) внесло вперед до палати панів. Президент кабінету згодив ся на інтенції президії палати і обіцяв забрати в тій справі голос в повній палаті і зложити відповідну заяву. Президент просив членів палати, щоб заходи президії підтерли. По сїм розпочали ся наради над бюджетовою провізорією. По промові референта п. др. Бернрайтер широко обговорив справу санації краєвих фінансів і заявив, що в тій цілі треба краєм переказувати стало якісь квоти. Президент міністрів бар. Бек замічає, що пра-

вейко та тут так миленько присьпіває. Кожде її слово ніби щире, ніби мудре, падає неначе краплі живучої води на його душу. Йому здає ся, що він тепер не на землі, а десь у висшх сферах, у сферах поезії.

І він витягає рожу з кляни сурдута, яку недавно одержав від Анни, і подає її Туні.

З гори дивить ся на них обох Анна грізним оком, але він того не бачить, він зайнятий зовсім Туною...

„Що мені з гроша“, думав він, „коли серце без чути, без поезії! Туня поезія, якої я довго глядав... Не треба мені гроша, не треба скарбів, щоб лиш була тепла дівоча душа... Туня... се моя перла“...

Але вже небавом зблід. На салю ввійшла — Олена...

Чернівці, 19. червня 1907.

О. А.

Ти рада знати...

Ти рада знати... Я також не знаю,
Чому так добре нам було з собою,
Чому уже від першої хвилини
Ми говорили як би брат з сестрою —
І чом нараз звичайна все дорога
Здавалась нам шляхом новим до Бога...

Як нині тямлю... лиш зацвітала
І вбралась вже усї сади чудово...
В мовчанню, любя, ми себе пізнали...
Відтак вже пахло кожде наше слово.

А далі — далі — я вже сам не знаю...
Всім, що осталося в мині добре, яснє,
Я лиш відчув, що та свята розрада
Вже не покине нас, не згаснє —
І що ми вже і в нашї дні останні
Будем для себе близькі все і рідні...

вительство потребує сильної помочи палати панів з огляду на борби, які ведуть ся на всіх полях культурного, економічного і народного життя. Бар. Бек пригадає свою заяву в палаті послів, в котрій підняє конечність позитивної праці і відмітив, що держава під фінансовим зглядом стоїть добре. Всеж таки переведенє намірених великих реформ було би неможливе без дальшого розвитку жерел доходу. Дальше вказує бесїдник на немалі трудности в національних справах і висказує надїю, що удасть ся їх усунути. Що до предложєнь, які небаром мають бути внесені, правительство наміряє деякі з них внести вперед в палаті панів. Дальше вказує міністер на конечність зміни регуляміну палати послів і на скороченє бюджетової дискусії. Коли би се не удало ся, то пожертвувало би ся найважнійші конституційні права палати послів і удержало би ся й на будуче швідну систему бюджетових провізорій. Скоро монархія має сповнити свою історичну місію, то між своїми жадами мусить наперед поставити суспільну опіку над широкими верствами людности. Президент міністрів є гадки, що здоровий суспільний поступ, спокійний розвій, ведучий до новочасної держави, не лише є можливий побіч сильної, монархічної власти, але певно при ній і через ню. По сїм палата приняла бюджетову провізорію в другім і третім читанню. Вкінці прийнято і інші закони ухвалені палатою послів і на сїм засіданє замкнено.

На однім з послїдних засідань вїсє посол Спіннул і тов. отсю інтерпеляцію до міністра справ внутрішних:

На засіданню з дня 7. листопада 1904 ухвалив буковинський сойм краєвий законопроект дотично знесеня рогаток при дорогах і мостах на існуючих повітових дорогах і знесенє рогатки на краєвїх мостї в Людї Горечї. — Ухваля запала майже одноголосно і без супротивленя. Повисший законопроект передано краєвим відділом правительству і то так вчасно, що оно могло вже введнати найвспу санкцію. — Мимо того ще доси не наспїла найвїсша санкція, якої так нетерпеливо жадає ціле населєнє, особливо мужицкє.

Підписані дозволяють собі запитатись: „1. З якої причини ще доси не санкціоновано сей законопроект? 2. Що задумє п. к. правительство вчинити, щоб введнати як найкоршу санкцію названого законопроекту?“ (Підписи).

На конєць подамо ще деякі важнійші внесенєя та інтерпеляції наших послів.

Др. Е. Левицкий зголосив внесенє в справі реформи цілої податкової системи, пп. Будзиновский і Габель в справі утворєня повітового суду в Устю зеленім і Завалові. П. Будзиновский вїсє інтерпеляцію до міністра просвіти в справі протизаконного розпорядку кр. Ради шк. в Галичинї, недопускаючого руску молодїж до середних шкїл, пос. Днїстрянський в справі відносно на львівскім університеті, п. Колєсса вїсє інтерпеляцію до міністра внутрішних справ в справі поступованя жандармерї зглядом руских гімнастичних товариств, а посол Марков (гїсум тєнеатїс) в справі поведєня прокуратора п. Михальского в Чернівцях.

Як доносить „N. Fr. Pr.“ в середу вечером зїбрали ся члєни українського клубу в ресторани „Stephanskeller“ на працальний банкет. На нїм явив ся також архієпископ і митрополит зі Львова, члєн палати панів др. граф Шєнтицкий. Посол Олєєницький звернув ся до митрополита з промовою, в якій в імя українських послів висказав подяку архієпископови і за того, що граф Шєнтицкий завсїгда показує свою солідарність із заступниками українського народу. Митрополит Шєнтицкий в своїй відповідї підкрєслив вагу солідарного поступованя всіх українських сторонїцїв і запевнив присутних о своїй вєсєдшній підомозї.

Дальше доносить „N. Fr. Pr.“, що Русини з перебігу першої сесії Ради державної крайню незадоволені, тому що бачили ся зізолювані всіма партїями а правительство не узгляднило їх бажань і домагань. Вони вертають домів, не досягнувши ніяких успіхів. Русини, які в своїх бесїдах жалували ся головнє на поведєнє і поступованє певних польських старостів, будуть і на дальше вести акцію в цілі усунєня свїлих. Русини готові до найзавзятїшої опозиції проти правительства, коли воно і на дальше буде пасивно заховуватись проти їх жадань.

КОНКУРС.

Задля удїленя одноразової стипєндії в сумї 2000 корон, зложених в касї підписаного Товариства Вп. п. Константином Володковичом, розписує ся отсим конкурсом:

1. О сю стипєндію може убїгати ся молодець більше ніж середних спосібностей, який скінчивши студії в однім з університетів у Львові, в Кракові, або в Чернівцях з похвальними свідочтвами праць семінарїйних, або в лабораторїях, як рївнож зі степєнем докторским, або також політехніку у Львові з свідочтвами похвальнє зложених обох іспитів державних, хоче виїхати за границю для дальшого образованя в науках, а засобів на се не посїдає. Та стипєндія виплачує ся чвертьрїчно або піврїчно з гори.

2. Всїлякі напрями знаня узглядняють ся і стипєндія може бути удїлена так само лікарям, інженерам, як рївнож образуючим ся на поли історії, географії, фізіології наук природних і математичних, права і філософії.

3. Удїлена стипєндія має характер позички, а не жертви. Поруку єї звороту становить реверс, містячий прирєченє позичаючого, що звернє сю стипєндію, або одноразово або частями, коли єму средства на се позволять.

4. Побут за границєю того, що отримає стипєндію, не може в ніякім случая сягати поза два роки. По першїм році молодець бажачий отримати сю стипєндію онять, є обовязаний прислати до видїлу „Руского Товариства педагогїчного“ звіт зі своїх чинностей наукових, як рївнож відповідні свідочтва або управителя закладу або ученого, що під єго проведом науково працював за границєю, або також видану друком працю наукову.

5. Стипєндія може бути здержана по півроці, наколи видїл „Руского Товариства педагогїчного“ переконає ся, що побираючий стипєндію марпує час і не робить вимаганя в науці поступів.

6. По поворотї до краю і зложеню доказів відбутих за границєю студий може єму бути удїлена одноразова підмога в цілі отриманя посади або державної або приватної, але підмога не повинна виносити більше тисячки корон.

7. О сю стипєндію можуть старати ся виключно Русини, родом з Галичини або Буковини, греко-католицкого обряду, нежонаті, свідомі добре мови німецької або французкої. Доказом знаня дотичної мови має бути свідочтво з коллєкції, зложеної у профєсора сєї мови, або праця семінарїйна, або також иньша публікация наукова в сїй мові предложєна, або вїсїця студії по части відбуті в якім університетї німецькїм.

8. Стипєндією завідує видїл „Руского Товариства педагогїчного у Львові“ і надає єї комітет зложеної з трьох членів, іменнє Олєксандра Барвіньского, Богдана Ленкого і д-ра Кирила Студинського.

9. Поданє о узисканє сєї стипєндії внести належить до головного видїлу „Руского Товариства педагогїчного у Львові“, ул. Сикстуска ч. 47, найдальше до 15. падолиста 1907 р. і долучити до него метрику і вимагані конкурсом свідочтва.

У Львові, дня 24. липня 1907.

Головний Видїл „Руского Товариства педагогїчного“.
о. Іван Батєльський, голова.
др. Остап Макарушка, секретар.

НОВИНКИ.

Чернівці, 27. липня 1907.

Від редакції. Віддаючи громадї останнє число „Буковини“ під мою редакцію і дякуючи їй за поміч в праці, прошу, щоб відтепер ніяких редакційних дописів не адресовано вже на мое імя. Гарзд! — Остап Луцький.

Особисті вїсти. Інспектор краєвий, п. Омєлян Попович повернув дня 27. с. м. з відпустки і обяв вєє валово своє урядованє. — Повернуди з Відня послы Штравхєр, Спіннул, Лукашевич і Пігуляк. Посол Василько вертає в недїлю і не задержуючись в Чернівцях їде на віче до рускої Молдавії.

Подяка. В часї народної забави тов. „Сїч“ у Вїжєнцї, на дни 21-го липня с. р. зложили при вступї надвижку на будову сїчового дому слїдуючі Вп. Добродїї: О. Попович 2 К 60 с., Гр. Никоревич 1 К 20 с., К. Янович 20 с., старєста Нєгруш 10 К, комісар Якубович 1 К 60 с., о. Осташек 10 К, па Омєльска 20 сот., о. Семанюк 1 Кор., Івашко 60 сот, Жалковський 60 сот., Лазар 1 К, Др. Єх 2 К 80 с., аптекар Фоггєль 1 К 20 с., Др. Вахловський 60 с., Др. Флїнкєр 6 К, Москва 80 с, Тарнавський 20 с, разом 41 К 80 с. За сї щєдрї датки складає старшина сїчова Вп. жертводателям найщирїйшу подяку. З особня дякуєсь Вп. панночкам: Ользї Попович, Настасїї Павлюк і малєнькій Паталцї Никоревич за розпродаж цвїтів. — За старшину тов. „Сїч“ Трайрук, Гордійчук.

Вїче в Рускій Молдавіци. Посол Николой Василько скликає на день 28. с. м. по полудни в Рускій Молдавіци повиборчє вїче з слїдуючим порядком дневним: 1. Справозданє посольске. 2. Обговорєнє політичних і господарских справ. 3. Вільні внесенєя.

Дещо про Марса. Тєлєскопи цілого свїта звернені тепер на Марса, бо зайшов рїдкий випадок, що Марс так наблизив ся до землі, що учені можуть при помочи своїх інструментів обсервувати його з віддалєна „тїльки“ шістьдєсят мїлїонів кїлометрів. Супроти загального заїнтерєсованя Марсом цікаво пізнати погляд, який вияснєв славний італїанський астроном Скїанарєллї, перед одним з медіоланських двєвників. „В останніх 30 роках — сказав учений — Марс наблизив ся чотирнацять разів до землі, але ніколи так близько як тепер. Я перєсвідчєний, що теперїшнї спостереженя зроблять великий поступ в наших відомостях про Марса. Вєдє їх тепер американський учений Персєваль Льовєль, що розпоряджає знаменитим тєлєскопом і має асистєнта незви-

чайню виправного у фотографічних знімках неба. „Чому деякі учеві — спитав дневникар — уважають каптали на Марсі частю фантазією астрономів?“ „Се річ проста — відповів астроном. — Багато з тих людей і роду не дивили ся скрізь телескоп. Астрономічні спостереження вимагають великої виправи. Не досить на се кілька місяців. Коли око привикне до нових відносин, бачить річи, яких перед тим не замічало. Для доброго обсерватора естване марсових каналів не підлягає сумнівові. Тягнув ся вони дуже правильно, наче лінійкою рисовані. Є там яких шістьдесят ліній, що всіляко перетинають ся, а все таки стремлять усі до спільної цілі. Се не може бути приладок, але вислід обдуманого плану... Ті канали вказують очевидячки на естване мешканців на Марсі. Не маємо основи думати, що ті мешканці подібні до людей. Все, що про се говорять, належить до фантазії“. „Чи буде колись можлива яка комунікація з Марсом?“ „В таких справах — відповів Скінпареллі — не вільно бавити ся в пророка. Се тільки певне, що до нині досягнуто просто неімовірні річи. Нині приміром можемо вказати з математичною точністю, що сонце містить в собі цинк, залізо та інші метали. Шістьдесят літ тому таке твердження уважало б божественістю. Хто ж може сказати, які відкриття принесе будучина? В кождім разі річ певна, що підбунтовні відкриття на землі викликали би менше вражіння, ніж вість, що можна вийти в комунікацію з ествами якогось „далекого світа“.

Процес проти українських студентів. Як доносили телеграми з Відня відбуде ся в вересні розправа проти 15 українських студентів за участь у демонстрації на львівському університеті.

Утеча акад. Крата. Всі пригадують собі певно імя акад. Крата, учасника славної демонстрації українських студентів на львівському університеті. Від якогось часу польські часописи почали писати, що студ. Крат втік з Австрії лякаючись засуду за участь в зазначеній демонстрації. Студент Крат пробував тепер на волі за кавцією 15.000 корон. Рівночасно писали польські часописи, що Крат є звичайним злочинцем і в тім згляді має ще з ним свої рахунки російське правительство. „Діло“ відповідало на се, навіть оповіщенем листу самого акад. Крата, що сей не втік, а переїхав ся лиш до Відня. Перед кількома днями подала однак часописи знова, що Крат втік і що кавція, зложена за него, пропадає на річ державного скарбу. Передостаннє число „Діла“ вже теж стверджує, що студ. Крат справді втік. При тій нагоді подає „Діло“ від себе таке пояснене сього факту: Акад. Крат від себе так пояснене сього факту: Акад. Крат втік з Австрії тай кавція пропала. Тількиж він не втік із страху перед карою за університетську демонстрацію (се кара — це проблематична тай в найгіршім разі могла би бути мінімальна), а тому, що все було вже приготоване на те, щоби його видати в руки російських жандармів, як „простого злочинця“. Діло так: „Політичних злочинців“ Австрія не видає Росії; колиж російським судам забажаєть ся за всяку ціну дістати конче в свої руки таку людину, що втікла з Росії, допустивши ся там якого будь політичного „злочину“ (а в Росії мало що не підходить під категорію політичного „злочину“!), то вони конструють собі против даної одиниці акт обжалована за звичайний злочин, крадіж чи розбій та на сій основі переводять перед австрійськими властями наказ видати обжалованого в свої руки. Діставши ж його, судять його по своїмому. Такою штучкою вимантіло було в своїм часі російське правительство на Швайцарії видачу відомого революційного діяча й письменника Дейча та засудило його потім на 15 літ на Сибір. Тай акад. Крат мав уласти жертвою такої „дипломатії“. Зани втік з Росії, він брав участь у революційній акції тамошних соціально-демократичних організацій та в очач російського правительства допустив ся ось так мабуть неодоного „злочину“. Для нас, се „злочин“ — політичний, для російського правительства вигідніший їх тепер скласифікувати як „прості“ злочини: инакше воно не дістало би жертви в свої руки. Так отже річ ясна, що акад. Крат мусів утікати, коли не хотів своє молоде жите видати на поталу російської тюрми чи каторги. — З пронацією кавцією таке діло, що вона справді „пропаде“, тільки не на шкоду „Діла“, а на некористь тих маючих і асаєбних людей, що на обезпеченє тої кавції зложили в „Діла“ векселі зі своїми підписами. Впрочім багаті родичі Крата встані ім все поповнити.

Що се значить властиво? Під сим заголовком помістили ми недавно нотатку про те, що передовсім занадто мало учеників зголошуєть ся до гімназій з руских наших шкіл а відтак, що і ті ще нечисленні ученики часто приходять без належного приготування. В тій справі одержали ми допись від одного н. учителя, в якій висказано думку, що сї але підготовані ученики певно зду ноту мали і в своїй школі, а в додатку ще їх певно строго екзаменовано. Замітимо на се: до нинішнього дня лежать ще всі свідчення із народної школи в дирекції черновецької гімназії а при тім є ще і задачі учеників. Безосновних закладів ми не підносимо, — а впрочім на се лихо глядімо без злоби до кого-небудь а тільки з жалем, що так є, як є і з надією, що так вже не буде. А далі: на наш погляд всіх учеників треба вести так, щоб они в своїм часі без спеціальних же підготовань могли йти до гімназії. Коли б навіть було і так, що панове учителя багаті із тих мізерних тридцятьох хлосчиків спеціально не підготовлювали (як се видаєть ся нашому п. кореспондентові) і що се ученики слабші, — то тоді

ми в праві хіба спитатись: а де-ж є ті міцніші, ті длішні, ті краще підготовані? Чи прийдуть по вакаціях? Нетерпеливо ждемо на них!

Рільні страйки починають ся. Як доносить „Діло“ в станиці в повіті в місцевостях Тисменичани, Цупилів, Камінна, Волосів, Горохолова, Похівка і Париче вибух рільний страйк у пососора Гальперна. В страйку бере участь яких 700 рільних робітників і цілою акцією управляє комітет, зложенний з 8 страйкарів, з осідком в Тисменичанах. Робітники діставали досі 11 вв сніп, шів гарця кукурудзянки, жита та фасолі та шів тонки соли на місяць. Тепер домагають ся: 10-го снопа, по два гарці кукурудзянки, жита і фасолі та цілої тонки соли. Того самого дня, коли вибух страйк, порозсилав Гальперн агентів в околицю для вербована страйколомів. Удалось ім намовити 20 людей, однак коли вони приїхали до Тисменичан і дізнали ся, що тут страйк, зараз покинули роботу. На вість про страйк приїхав до Тисменичан станиціславський староста Прокончиц в тогаристи комісаря Яніцкокого, жандармерії та агентів. Своє „урядоване“ почав від арештована акад. С., котрого жандарми поведи пішки зі села. За арештованим шило кількасот людей і сего Прокончиц вилкав нглякв ся, бо через пісання відкивав арештоване та увільнив його за селом від жандармів. Позаяк страйкарі поведуть ся спокійно, староста вернув ся назад до Станиціславова, але поклавкв сюди в понеділок страйковий комітет „на слідство“.

Трагедія університетского професора. Последи два роки богаті на жертви, які заслужують на всестороннє співчутє, тимбільше, що ті жертви походять із вругів багатих, інтелігентних і многонадійних людей. Такою жертвою був оден з найздібнійших віденських адвокатів, такий же з віденських університетских професорів, а третя жертва се др. Гав, двадцятьшістьлітній адвокат і університетский професор, якого суд в Карльсруге засудив на смерть за злочин убійства своєї теці. Вже яко ученик нормальних і середних шкіл виявив Гав свій блискучий талант, але також наклів до фантастичних планів. Маючи 19 літ, увів він свою пізнійшу жену, доньку вдови по раднику медіцинальнім Молттор з Баден-Баден. Оженивши ся з нею, удав ся до Америки, де скоро зробив знамениту карієру. Він став в Уешінгтоні визначнішим адвокатом так, що навіть Рокфелдер поручив йому свою сцязу в процесі проти хінського правительства. Гав знав ся також з багатирем Морганом а навіть з президентом Рузвельтом. Скоро одержав він право держати виклади на університеті в Новім-Йорку. Окрім того займав ся ще й иньшими справами, які приносили йому силу гроша. Сей зависокий лет сиринчив мабуть його упадок. Лучшла ся подля, якої наслідок був такий, що Гав став перед лавою обжалованих. Минувшого року в грудни в Баден-Баден застрілено тещу Гава, пані Молттор, як вона шшла з своєї вілі на почту. Кілька днів опісля арештовано Гава в Лондону під закидом морду. Іменно сконстатовано, що Гав кілька днів перед виконанєм морду поїхав з Лондону до Франкфурту, купив собі там фазинку бороду і поїхав опісля до Баден-Баден, де його в день морду бачено коло вілі Молттор. Дальше сконстатовано, що він видаючи ся за почтового урядника, телефонічно завізвав пані Молттор на почту, де мав подати їй якийсь урядовє доносенє, і що 20 минут по убійстві удав ся на дворець желізничий. З сего заключено, що Гав є убійцею пані Молттор. Гав дав до сих урядових сконстатовань таке поясненє: Він тому поїхав з Лондону до Франкфурту, бо хотів перед виїздом до Америки ще раз бачити свою гарну швагрову Ольгу (сестру своєї жени), яку дуже був полюбив і який не був зовсім легководушний. Щоб його в Баден-Баден не пізнали носив він фальшиву бороду. Щоб свою тещу віддалити з дому, то він її закликав на почту телефоном. Побачивши однак, що з дому вийшла пані Молттор з донькою Ольгою, удав ся як етій на дворець, утративши надію поговорити з Ольгою в чотири очі. Злочину Гавови не доказано, а вирок свій оперли суди на здогадуваннях. Прокуратор був тої думки, що Гав застрілив свою тещу, бо він фінансийними спекуляціями зайшов був в біду і мав надію на спадок. Однак тої спадок не був такий великий, а багаті кривні Гава запевняють, що були би йому в лихім положеню допомогли. На вирок суду могла вплинути ще й та обставина, що жена Гава відбрала собі жите через те, що сумнівала ся о невинности свого мужа і не мала иньшої дороги вийти з конфлікту, після якого мала би любити убійцею своєї матери... Оборонець Гава звернув ся до вишого суду проти вироку кари смерті, однак чи воно щось pomoже, годі знати. Але й се правда, що присяжні не мали тут зовсім певних, вірних доказів... Одна з красних екзистенцій знищена будьто судбою, будьто власною виною...

Абітурієнти в Бану. Щоб бути певними доброго успіху в іспиті ужили учні гімназії в Бану такого оригінального средства. Кождий з сих многонадійних молодців привіс на годину письменної задачі револьвер і положив на лавку. Учителі не важили ся виступати проти „узброєної сили“ і поховали ся уважно в кутки. Нічо не стояло тепер на заваді всесторонньому відписуваню, так що всі віддані залачі були „задовольні“.

Вогні. В ночи на вівторок вибух в Сторожинці в домі Йосифа Шнапа вогонь, що скоро набрав великих розмірів. Огонь ймив ся в деревляній стайні, яка була наповнена сіном, і перейшов на побічні будівлі.

Явивший ся огневій сторожі удало ся злокалізувати вогонь, так що не розширив ся на місто. Здає ся, що вогонь хтось підоклав. Шкода не велика і покрита заобезпеченєм. — Тої самої ночи вибух вогонь у Вашківцях у етоляра Івана Домбровского з доси невсібних причин, який знищив помешканє разом з побічними будинками і варетатом. Шкода вносить 6800 К, з того покрита заобезпеченєм 3800 К.

Конець романтики. Пані Вельфлінгова, жінка бувшого архакнязя Леопольда (Вельфлінга), давніше Вільгельміна Адамовичівна, з котрою Вельфлінг розвів ся, шезла була недавно тому із Швайцарії, де досі перебувала, без сліду. Тепер же наспіла вість з Відня, що вона там приїхала і думає виступити против вироку виданого швайцарским судом в її розводовой справі та доходити свого права. З Вельфлінговою приїхала до Відня також її сестра пані Сестан, жінка офіціала Сестана з Граца і обі мешкають у третей сестри панни Августи Адамовичівної, котра є співвачкою. Одному з віденських репортерів так розповідала панна Адамовичівна: Моя сестра, пані Вельфлінг, мусіла вийхати із Швайцарії. Тамошні власти так її шиканували, що вона не мала иньшого виходу, як лиш сюди вийхати. Шикани були наслідком справи... У розводу з чоловіком. Моя сестра від шести місяців не дістала нічого від Вельфлінга. Зложила собі дрібничку і з тих грошей тепер ще якусь держить ся. Вона за горда, щоби просити свого чоловіка о гроші. — О побуті п. Вельфлінгової у людей природи (якісь пошпіблені, що жють в печері і живлять ся лиш корінцями) в Асконі, сказала пані Сестан: Вісти о тім неправдиві. То сам Вельфлінг повів її до тих людей тоді, коли заступив був бороду. Впрочім моя сестра зовсім не проживала в Асконі; була там лиш два рази з своїм чоловіком. — Та й панна Адамович каже, що її сестра жие як і инші люди, а коли одного разу не їла мяса, то лиш длатого, що була недужа. Обі сестри є того переконана, що Вельфлінг розвів ся лиш длатого зі своєю жінкою, бо хоче помирити ся зі своєю родиною і відискати назад своє давнє становище в цїсарській родині.

Страшна пригода стала ся в Чернівцях дня 23. с. м. около 7-ої год. вечером на ул. Зелізничій, котра дуже стрімко спадає в сторону до Прута. В місци, де ся улиця найбільше стрімка, пукла гальма при трамваї електричній, котрий повен пасажирів, їхав в сторону до двірця. Вагон почав котити ся зі шаленою скоростью в долину і коло бровару Шгайнера паїхав на віз селянина Стефана Богатиря з Банялова волоського, і розвів його на дрібні кусні. Кінч вивав під колеса трамваї і згинув на місци, а Богатиря так тяжко покалічило, що його ледви ще живого відставлено до шпиталю. Багато осіб, що їхали в трамваї, вискакували зі страху і при тім трохи потовпили ся.

Смертельна пригода емігрантів. З Ляшковиці коло Камінця подільского, доносять до „Подолі“, про таку трагічну подію. Через австрійську границю перевозили пачкарі Жидів, що емігрували без нашопротів до Америки. Переходячи крізь корчі стрімкої кручі над рікою Збручом серед нічної темряви стрігли ся з вианком пограничної сторожі. Волк крикнув: етій! а відтак вистріляв кілька разів в сторону втікаючих Жидів і пачкарів. Настала тишина. З глубини яру доносив ся до воєка тихий плач і страшний зойк Жидів, що зі страху скотили ся в долину. Пачкарі, що добре знали місцевість, втікали цілі назад. Пізнійше показало ся, що з тих осіб, котрі вилзи зі скали, дві Жидівки (мати й донька) потерпіли смерть на місци, а трех Жидів покалічило ся на цілім тілі, поломчили руки та ноги і вже конають. Двох Жидів покалічило ся легше і лікарі мають надію удержати їх при житю.

Мандрівна грому. З Березова в Гал. доносять, що серед слоти минулого тижня ударив там грім в ново-будований дім. Влетівши крізь віконце на поді, потав майже на сичку балъви 10 цалів грубі, що були призначені на стелю, звідтам дістав ся до комнаты, де ударив в рамя стоячого по середині 18 літнього Жидка, по руді зісунув ся до кишени, котру підер, а впавши до чобота, подер його конець, при чім поранив і затдів убрале на нім. Селянин, що їв обід, скочив на поміч Жидови, щоб загасити таїюче убрале, однак грім перекинув ся на селянина, попарив йому руку, а відтак скочив на жінку, що стояла коло него та хотіла його ратувати, і запаливши на ній хустку, вилетів назад вікном. Крім легкого попарення шкіря ніхто з тих трьох осіб не потерпів пораженя, яке товаришуть звичайно ударови грому.

РУСКА НАСА © РУСКА НАСА

тов. зареєстроване з ограниченою порукою в Чернівцях.

Одинока своего рода українська фінансова інституція на Буковині. — Приймає вкладки щадничі і опроцентує їх на 5%. — Пай вносить 40 К і платимо 6% вписове 2 К. — Родимці! Хай клич „свій до свого“ відібе ся голосним відомоном по цілій Буковині і най кождий, що почував себе щирим патріотом-Українцем складає свої ошадности в „Рускій Касі“.

Приєднуйте нам нових членів! Дирекція.

Ціна оголошень за одноразове їх поміщена: Ціна сторона 80 К., 1/2 сторони 60 К., 1/3 стор. 40 К., 1/4 стор. 20 К., 1/8 сторони 10 К., 1/16 сторони 5 К., 1/32 сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після об'єму місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.
Зарубрики: Надіслані і Оголошеня редакція не відповідає.

При кількохразових або при річних замовленнях, значний огуєт.
Дрібні Оголошення малим друком (petit), числять ся по 4 с. від слова.
Належитостий за анонси марками поштовими не приймає ся.

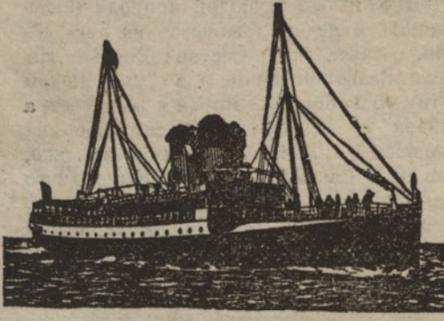
УЧЕНИКА
приймає зараз друкарня „Рускої Ради“
Вимоги: укінчене I. кл. гімназ., свідодство лікарске, укінчений 14 рік життя, знане руского языка.

Дуже дешево до набути театральні декорації (міра 3м X 4м). Фронт, куртина, просценіум, два пал'єдмента, хата покій, відна околиця і місто. До того по 4 куліє. Все те нагайнене вже на лати, в добрім стані і дуже гарно мальоване кистею п. Валька, декоратора сцени львівскої. — Блишче можна вивідати в канцелярії друкарні „Рускої Ради“, Чернівці ул. Петровича ч. 2.

КАНЦЕЛЯРИЯ
друкарні товариства „Рускої Ради“
поруває
КНИГИ для ТОВ. ВИПАСУ ХУДОБИ.
Всі книги до веденя товариства коштують **50 кор.** враз з стемплем, вз пересилкою **51 кор.**

РАМИ
ОБРАЗИ
Роботи переплетничі
найдешевше у
В. Сальтера
Переплетня, склад рам і образів
Чернівці,
улиця Почтова число 5.
(Забудоване біржи). 147 — 8.

До Америки і Канади
найвигідніша, найдешевша і найпевніша їзда через
ЛІНІЮ КУНАРДА
Головне заступництво для Галичини і Буковини
Львів, ул. Браєрівска ч. 6.
Заступництво для Буковини: **Чернівці ул. Головна (Енценберг) ч. 32.**
4 — 52 н.

Hamburg Amerika Linie
Проста переправа без пересіданя. Знанім із своєї скорости почтовим і поспішним кораблем так зв. **Doppelschrauben Schnell-dampfer.**
Пасажирам ізраїльскогo віроісповіданя їдуци по всіх наших кораблях межи покладом подаєть ся ретельні страви.
Видача карт до всіх стаций Сполучених держав і до Канади. Блишні услівя уділяє охотніс
Генеральна агенція для Буковини, Чернівці, ул. Паньска ч. 16.
113 (3—6) 4 н.

З Гамбургу до Нью-Йорку, Канади, Бразилії, країє Ля-Плята Пол. Африки і Схід. Азії.
Парівці „Гамбург-Америка“ ліній відзначають ся тим, що єуть заосмотрені в знаминитий харч, чисті каюти, і пасажири їдутъ ними скоро і безпечно.

Г. ФАЙЛЕР усувач нагнітон
Чернівці, улица Руска ч. 8.

В 6 днях до Америки,
Переїзд подорожних до
Канади і Аргентини
жадайте поясненя
Напишіть лиш карту кореспонденційну до
Falck & Comp.
Гамбург, Raboisen 30 Amerikahaus.
Кореспонденция у всіх мовах.

Кк О о Л л Е е С с О о
майже нове
дуже дешево на прожаж. Блишче: Друкарня „Р. Ради“ Чернівці, ул. Петровича ч. 2.

(Steckenpferd-Lilienmilchseife)
МОЛОЧНЕ МИЛО З ЛЕЛІЇ,
Бергмана і С-ки в Дрезні і Тешні над Ельбою
після одержуваннх щоденно пишем а признанем, в і остане ся іа всіх медичних мил найуспішнішим, проти соняшних випресків на шкірі, як також служить до одержаня і плеканя сьвіжої машкої і рожевої цери. — Штука 80 сот. у всіх дрогериях, складах перфум і торговлях мила. 44 (29—50) п.
Голов. склад у Шміда і Фонті на Чернівці, ул. Головна. (Enzenberg-Hauptstrasse)

СКЛАД ТОВАРІВ Б. БАЛЬТИНЕСТРА МОЛОДШОГО
Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.
Телефон ч. 301. Самостійний склад з ц. к.
Фабрики обуви: Антона Чапека у Відни, Ф. Л. Попера в Хрудмі.
надвірних фабрик а іменно: Рік заложеня 1873.
Фабрики капелюхів: І. Генрика Іти у Відни, Осипа Піхлера і Слівів в Грацу.
Товари з альпани і хіньского срібла В. Бахмана і Спілки у Відни.
Знижені ціни всіх літних артикулів, іменно: Парасольок від сонця, соломкових і легких фільцових капелюхів, шапок, літнього біля, дамських поясків, рукавичок, убрань діточих, краваток, сорочок для туристів і поєсів, літних камізелок і т. п.
Найбільший вибір тукравєвих і заграничних фабрикатів:
Капелюхи для дам, панів, хлопців і дітвий. — Шапки для дам, панів, хлопців і дітвий. — Сорочки для панів і хлопців. — Віє туристів для панів і хлопців. — Ковнярики і маншети. — Паньчохи і шкарпїтки для панів і дітвий. — Хусточки до носа для панів і панів. — Рукавички для панів і панів. — Убраня і жакети для дітвий. — Черевики для дам, панів хлопців і дітвий. — Півчеревики для дам, панів, хлопців і дітвий. — Сандалки Кнайпа для дам, панів, хлопців і дітвий. — Домові черевики для дам, панів, хлопців і дітвий. — Парасольки для дам, панів хлопців і дітвий. — Ремінці до подорожи, до польованя, ручні куєри, з оковою Медлера, валізи, пуделка на капелюхи. — Імітовані валізи з оковою Медлера і пуделка на капелюхи. — Такі самі валізи обтагнені шкірою до подорожи. — Куєри і ташки легкі до подорожи різного рода. — Кошки до подорожи „Моравія“ з патентованими замками. — Ташки, куєри і нецесарія до подорожи. — Пледі, парасолі, футерали до подорожи. — Куєри і ташки легкі до подорожи різного рода. — Перфуми, мила, щітки, до річий, і вубів. — Кошки до подорожи на начине, шкло і бляшане начине. — Перфуми, мила, щітки, до річий, і вубів. — Револьвери, рушниці і всяка амуніція. — Артикули шпортові і до гри „Tennis“, ракетки, бальони і всякі прибори. — Револьвери, рушниці і всяка амуніція.
Замовленя з провинції залагоджують ся сейчас.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.
З друкарні товариства „Руска Рада“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.
За редакцію віповіддає: Віктор Строїч.

